

hvorom der i den er Tale, giver dem et vist Slægtskab med nogle af de Handlinger, nærværende Lovforslag har for Die, have vi dog ment, at det ligger fjernere at indbrage disse Spørgsmaal under nærværende Lovforslag, og at det i alt Fald ikke kan være Udvalgets Opgave at give Straffeloven det Supplement, som den paa dette Punkt maatte trænge til.

Mindretallet (Schroder) har ikke kunnet indse, at Udstedelsen af den foreløbige Lov af 2den November 1885 under Rigsdagens Fraværelse, som var fremkaldt ved dens Hjemsendelse i Begyndelsen af Samlingen, stemmer med den Tankegang, der har fundet sit Udtryk i Grundlovens § 25.

Ved Siden af denne konstitutionelle Indvending imod Loven skal Mindretallet forsøge at fremsætte de saglige Grunde, der synes det at tale imod Forslagets Vedtagelse.

Først skal det undersøges, om det foreslaaede Tillæg til den almindelige borgerlige Straffelov virkelig er nødvendigt.

Dette vilde med Rette kunne siges, dersom det efter de hidtil bestaaende Love havde været tilladt i offentlig Tale eller Skrift at „raade eller opfordre til at begaa Handlinger, der falde ind under bestaaende Straffelove,“ eller „offentlig eller privat at raade eller opfordre Personer, der henhøre til Hæren eller Flaaden eller ere udfkrevne til samme, til Ulydighed imod militære Foresattes Befalinger“ eller at „raade eller opfordre Bærnepligtige til ikke at adlyde Indkaldelsesordrer.“ Men det er jo ikke Tilfældet, at Raad eller Opfordringer i disse Retninger hidtil have ligget udenfor det Omraade, hvor der kunde reises Tiltale og fældes Domme. Høiesteretsdommen af 6te August 1873 og adskillige Domme fra de sidste Aar i Sager, der ere reiste, før den

foreløbige Lov udkom, som nu foreslaas vedtaget som endelig gjældende Lov, have tilstrækkelig viist, at der i den almindelige borgerlige Straffelov er Værn imod Udskielser af den omhandlede Art.

Det Gæste, der med Føie synes at kunne anføres til Støtte for saadanne Tillæg til Straffeloven som de, der indeholdes i Paragraferne 1 og 2, er da det, at den Hjemmel, hvorefter Høiesteretsdomme som de nævnte ere fældede, ikke skulde være saa sikker som den kunde være, — at de Lovbestemmelser, som Domstolene have havt at holde sig til, ikke vare saa klare og bestemte som ønskeligt. Indvendinger af denne Slags tabe imidlertid en stor Del af deres Vægt, saa snart der i de fældede Domme foreligger en Fortolkning af de bestaaende Love, som man i Fremtiden kan rette sig efter. I hvert Fald kan det ikke være paatrængende nødvendigt at gjøre en Forandring. Og en saadan vilde medføre en bestemt Ulempe, idet den vilde berøve os den Fordel, vi have opnaaet ved at faae en temmelig let overstuelig, samlet borgerlig Straffelov. Det er i sin gode Orden, at denne Lov en Gang maa tages op til et omhyggeligt Gjennemsyn; men indtil dette kan finde Sted, maa alle saadanne Lovbestemmelser kunne undværes, som kun sigte til paa en mere klar og tydelig Maade at udtrykke, hvad der allerede er gjældende Ret.

Hvad her særligt er bemærket med Hensyn til de to første Paragrafer i Lovforslaget, gjælder formentlig ogsaa med Hensyn til det Øvrige af dens Indhold. Foraa vidt der virkelig i de andre Paragrafer skulde være taget Sigte paa Udskielser, som ikke kan taales i et velordnet, men tillige frit borgerligt Samfund, saa vil der (f. Ex. i den almindelige borgerlige Straffelovs Bestemmelser om Urefornærmelser) uden Tvivl findes alle de Midler, som virkelig behøves til at holde igjen derimod. Og skulde der være en eller anden ubetydelig Bestemmelse, som man kunde have Grund til at optage ved en Revision af den almindelige borgerlige Straffelov, saa kan den sikkert undværes, indtil dette almindelige Gjennemsyn kommer i Stand.